

ГОЛЯМАТА

НАГРАДА

равка по мравка, мравуняк става – мислеше си Димби. – Гледай ги сега мравките – нищо и никакви животни, а мравки.“ Димби беше клекнал до един мравуняк и ги разглеждаше. Както винаги, мравките бързаха. И носеха. Много неща се внасяха в дупката, но всичко беше ли необходимо? „Те си знаят най-добре – отговаряше си Димби. – Долу сигурно си има някой да се занимава с потребното и непотребното. Тяхната работа е само да бързат.“ На това място от мисълта си Димби се досети, че самият той бърза, изправи се и затича.

– Чимииии!.. Обади се пък най-после бе, Чими! Съсипахме се да те търсим. От сутринта.

– Ама защо, да ви пита човек! Защо ме търсите отново?

– Ей, най-после! – Димби седна на тревата да си почине. – Най-после те намерих! Откога не съм наблюдавал небето. Като малък обичах да наблюдавам небето и да изпадам в размисъл за смисъла на живота. – Както си е тъничък и дребничък, Димби се излегна и заприлича на чертичка върху поляната. – А сега съм вече на две години, а може би на три или на пет и не ми отива да си губя времето в подобни мисли, които ти пречат да живееш в приключения.

Жабокът Чими стоеше до момченцето, което наблюдаваше небето.

– И не се казвам Чими – забеляза той, – а Чимиджими-чамиджоми. Вие там, от пасмината на оня хитрец Лиско, не искате да научите името ми. За стотен път ти заявявам, че се казвам Чимиджимичамиджоми! Просто и ясно.

– Важното е, че те намерих! – въздъхна Димби.

Днес небето му се стори безинтересно. Беше много гладко и равно, цялото в еднаква боя е, малко по-светло към слънцето, но общо взето еднакво, а по него – нищо.

– Там от тази пасмина всичките сте глупаци и някой ден ще ви отмъстя – рече Чими.

А какви небета е виждал Димби, когато беше малък. Какви небета имаше тогава. Пълни с каквото щеш – от големите и малките птици до големите и малките облаци.

„Сигурно и сега има такива работи там – отговори си Димби, – но нямам време и да ги видя. От приключения не ми остава време да разглеждам небето.“

– И някой ден ще ви отмъстя на всички – повтори Чими.

– За какво? – учуди се Димби. – Задето те измъкнахме на два пъти от варела ли?

– Задето втория път ме оставихте цяла нощ вътре.

– Това го сторихме да те накажем. Ти си най-проклетото същество на света.

– А вие сте тикви!

Някога по небето имаше голямо движение, цял панаир, а сега – нищо, равно е като повърхността на Резедавия вир. „Вярно – помисли си Димби, – къде изчезват всички хубави неща? Какво става с тях...“

– Може да съм проклет – рече Чими, – но само по характер. А вие сте тикви!

Един ден си бяха обещали с Лиско, Мокси и Домби да дочакат нощта и да разгледат цялото небе. Но какво стана после, че не го разгледаха? Не може да си спомни, нещо се случи и не можаха да го разгледат небето, както се бяха накатали.

– Моята проклетия идва от самия мен – рече Чими, – а вие сте си такива по рождение.

Казват, че по-главните неща се намирили на небето, а на земята туй-онуй. Може. Нищо чудно. Но на земята са Лиско, Домби и Мокси – предмети, без които не може, все от първа необходимост. Някога, когато му подариха часовника, Димби се бе възгордял и цели три дни се тътра без приятели. Има си часовник, но си няма приятели; знае колко е часът, но не знае какво правят приятелите му. Освен това никога не го пита колко е часът, че да му каже, а приятелите питат всичко.

– И ми действувате на нервите – рече Чими. – Всички. Цялата ви пасмина начело с оня хитрец, който ви забърква в пикливи истории.

Димби погледна циферблата и се уплаши. Часът беше петдесет и осем.

– Докога смяташ да лежиш тук? – запита най-после Чими. – И докога ще ми губиш времето? Или да ти тегля един ритник и да се махам, а?

– С нас е приятно, нали, Чими? Помниш ли, когато те превърнахме в привидение?.. Защо не ме питаш колко е часът, че да ти кажа, че е петдесет и осем и пет минути... Трябва да ставам... Другите също те търсят. В момента обикалят по всички посоки и те викат.

– Какво ще ме правите?

– Не знам. Лиско каза да те намерим.

– Чудна работа! Какво ли е намислил? Пък да дойда да видя, а?

– Пък ела.

Те отидоха при Резедавия вир, където беше сборният им пункт. Уморен от търсене, Мокси почиваше с опънати крака. Заобленият му корем отразяваше лъчите на слънцето. Реката течеше спо...

– Виж какво – рече Мокси, без да вдига глава. – Понеже те мразя повече от всичко и знаеш, че те мразя, ще те помоля да не разговаряме по никакви въпроси.

– А пък аз съм ти примрлял за въпросите! – рече Чими. – Викате ме и идвам. Какво има?

– Лично аз не те викам. Забранявам ти да разговаряме.

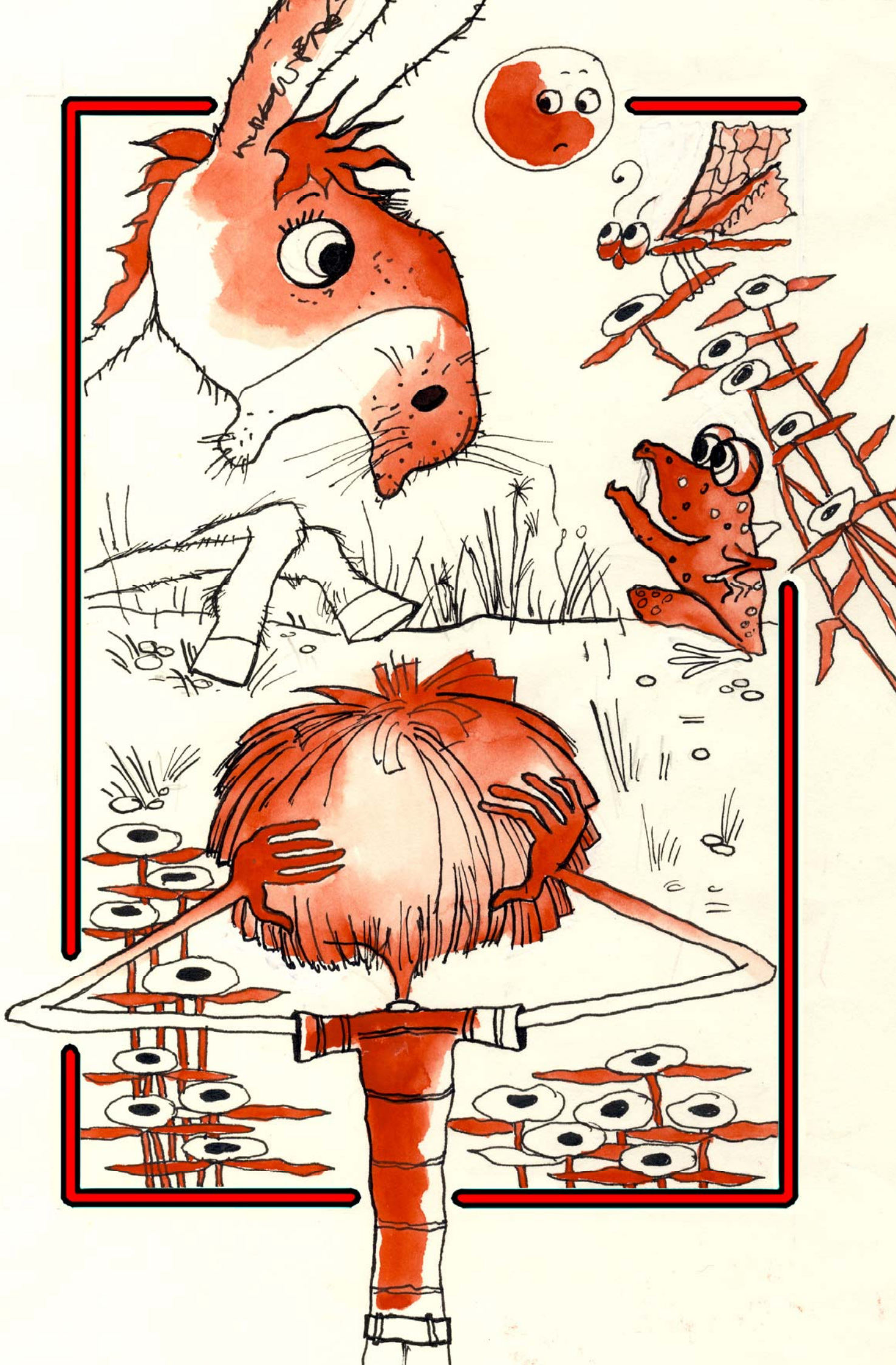
– Че кой ти говори. Ти започна да ми говориш. Аз ти отговарям.

– Заговорих те, понеже трябваше да ти кажа това, което ти казах.

– То се разбира от само себе си.

– Кое се разбира?

- Че не бива да си говорим.
- Да, ама аз де да знам, че ти знаеш, че не бива да, си говорим. Аз мислех, че трябва да ти кажа и да разбереш, и чак тогава да започнем да не си говорим, защото ми е противно да разговарям с проклетници като тебе.
- Никога не съм смятал да разговарям с теб. И ако не беше ме заговорил, нямаше да ти отговоря.
- Ако знаех, че нямаше да ми говориш, и аз нямаше да ти кажа, че не искам да ми говориш, но аз де да знам и затова ти казах вече да не си говорим.
- Нито съм примрял да ти говоря, нито примирам да ми говориш!
- А аз? Да не би да мислиш, че съм примрял да ми говориш и да ти говоря?
- Но ме заговори.
- За да ти кажа.
- Че ти от де знаеш, че ще ти говоря?
- Помислих, че ще ме заговориш, и понеже не искам да разговарям с теб, още от началото ти казах да не говорим.
- Не разговарям с животни, които са ме ритали.
- Аз ритам варела.
- Но във варела бях аз.
- Че какво търсиш там. Досега не съм ритнал нито един варел и ти да не си бил в него.
- Не изкривявай въпроса. Ти риташ варела, защото знаеш, че съм вътре, а не заради самия варел. Ти никога няма да ритнеш празен варел, а само пълен.
- Че ти не можеш да запълниш един варел. Дори хиляда като тебе не могат да запълнят един варел.
- Не изкривявай въпроса. Аз ти казах, че ти никога не би ритнал варел без Чимиджимичамиджоми.
- Това име не искам да го чувам, защото ме дразни. То ме гъделичка под мишниците и ми чопли по мозъка. Най-добре е да не го споменаваш.
- Пак изкривяваш въпроса. Казах ти, че винаги риташ варела, когато съм в него, а ти се хвана за името ми.
- А ти какво търсиш по варелите?
- А ти какво търсиш край варелите?
- Спасявам те!
- Не съм примрял да ме спасяваш. Никой не те бие да ме спасяваш. Викал ли съм те да ме спасяваш?
- Викал си ме.

– Кога?

– И двата пъти.

– Когато някой вика за помощ, вика да го спасяват, а не такива като тебе да идват и да ритат варела. Никога не съм те викал лично тебе. Нито ти знам името дори.

– И аз не ти знам името.

– Защото не можеш да го запомниш.

– Не затова, а защото го мразя.

– Защото не можеш да го запомниш.

– Ако се амбицирам, ще го запомня.

– Ти не можеш нито да помниш, нито да се амбицираш.

– Когато искам, мога да се амбицирам.

– Ти си такъв, че никога не можеш да поискаш.

– Ако поискам, ще поискам. Стига да пожелаея, и ще поискам.

– Какво ще поискаш.

– Да се амбицирам.

– За какво да се амбицираш?

– Да го запомня.

– Кое?

– Името ти.

– А ние за името ли говорехме?

– Да. Ти каза, че не мога да ти запомня името.

– Не можеш, разбира се.

– Защото го мразя.

– Не защото го мразиш, а защото не можеш да го запомниш.

– Понеже не се амбицирам.

– Ще полудея! – извика извън себе си Димби. – Още малко и ще хвъркна!

– Защо? – учуди се Мокси.

– Ако не млъкнете, ще се стопя от нервно напрежение! Нали уж нямаше да разговаряте?

– Ами нали това му казвам, да не си говорим – заяви Мокси.

– А аз му казвам, че хич не ми трябва неговото говорене – заяви Чими.

– Нито пък аз искам да разговарям с теб.

– А пък аз искам, нали?

– Затова ти казах да не разговаряме.

– Че то можеше и без да ми кажеш.

– Аз де да знам, че няма да ми говориш. Не мога да знам, че няма да ми говориш, че да не ти говоря. Затова ти казах...

Димби запуши ушите си. Гледането му се стори по-интересно от

слушането. Той виждаше как Мокси и Чими отваряха устните си, те сигурно говореха нещо разпалено, но нищо не се чуваше. Със запушени уши Димби се излегна край Резедавия вир и отново загледа небето, по простата причина, че човекът прави, що прави, и накрая винаги отправя поглед към небето, сякаш си е свършил работата на земята и сега замисля нещо друго.

Като се приближаваше, Домби отдалеч слушаше разговора на Мокси и Чими, но като се приближи съвсем, той с учудване видя Димби да си запушва ушите. „Може би някаква нова игра“, помисли си Домби и също запуши уши. Наистина е интересно. Гледаш двама, които се карат, нищо не чуваш и само следиш устните им, които се отварят и затварят. Домби се излегна до Димби.

– Пак ли небето? – запита той.

Димби не го чу и не му отвърна.

Успя да го види едва когато Домби се изправи и отиде до големия храст, огледа наоколо и се върна.

– Ягоди ли видя? – запита Димби.

– Уви! – отвърна Домби.

Когато вървеше някъде, Домби обикновено се обръщаше насамнатам и търсеше диви ягоди. Понякога му се случваше, както лежи, изведнъж да стане и да огледа наоколо за диви ягоди. Никога не намираше, но какво от това?

– Ти си търсил на това място поне сто пъти – упрекна го Димби.

– Бе де да знаеш... Ти защо гледаш небето?

– Не знам... Остана ли по-свободен, гледам небето.

– Ти ли го намери?

– Да.

– Къде?

– Далеч.

– Кога се скараха с Мокси?

– Не се карат, а си казват, че не им е приятно да разговарят, понеже се мразели.

– Аха! – рече Домби и се излегна до приятеля си. – Виждал ли си Лиско?

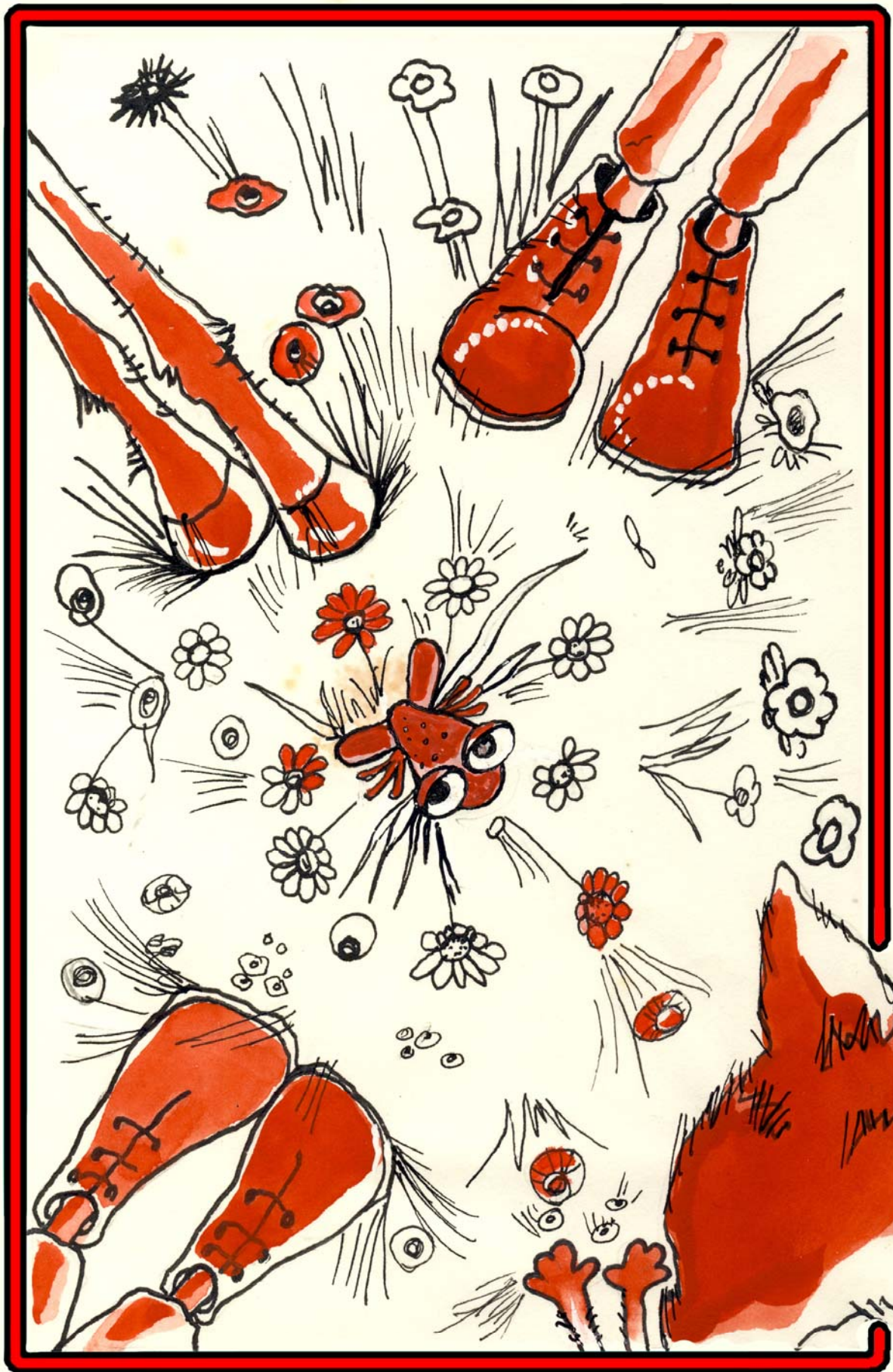
– По едно време го зърнах. Двамата се сблъскахме, докато търсехме жабока.

– Защо ли му е?

– Знам ли. Смятам, че скоро ще разберем.

– Ами да го повикаме.

Димби и Домби извикаха силно. Чак тогава Мокси и Чими млъкнаха.

– Лискоооо! – извикаха повторно Димби и Домби.

– Тук съм – отвърна лисичето. – Стоя настрана и слушам тия как се уверяват, че не им е приятно да разговарят. Димби, ти ли го намери?

– Да.

– И сега търсиш нещо друго?

– Да.

– По небето.

– Аха.

– Пък аз се страхувам да погледна нагоре.

– Защо?

– Обхваща ме тъга. Питам се, това там горе празно ли е, или не е празно. Ако е празно, защо е празно и на кого му е притрябвало такова голямо празно нещо. Ако не е празно, тогава е интересно. Може би по-интересно от всички интересни неща на земята. Но ако е непостижимо? Тогава ми става мъчно. Предпочитам да е празно. Но колкото повече мисля, толкова повече се убеждавам, че не е празно. На кого му е притрябвало такова огромно празно нещо. Защо? И щом е празно, защо трябва да е толкова обилно осветено. На кого му е притрябвала светлина? Празното нещо спокойно може да си бъде тъмно. – Лиско се умълча и после запита тихо: – Чими, как си?

– Голям си хитрец, да ти кажа правата! – извика жабокът. – Какво ме баламосваш? Искаш да ми прибереш акъла и после да ме изхитриш, така ли? Какво ме занимаваш тук с разни празни неща? За какво ме търсиш, а после ми говориш за небето и туй-онуй?

– Вярно бе, Лиско – обади се и Мокси. – Защо го търсим толкова! От сутринта си ни погнал да го дирим. За какво ни е?

– Ще го водим на конкурс.

– Какъв конкурс?

– Какво?

– Конкурс ли? За какво?

– За най-дългото име – каза спокойно лисичето. – Обявен е конкурс за най-дългото име.

Всички погледи се отправиха към Чими. Жабокът им се видя малък и жалък за какъвто и да е конкурс. Представиха си го като състезател и веднага след това си го представиха като губещ състезанието. Четиримата го наблюдаваха, наблюдаваха, а жабокът настръхваше, настръхваше от ярост, докато най-после извика силно:

– Всички сте тикви! – И хукна.

– Ти си най-голямата тиква! – извика Чими, когато Лиско го улови. – Пусни ме!

– Глупако! – разтърси го Лиско. – Като жабок може да си жалък, но името ти е достатъчно голямо да спечелим Голямата награда.

– Каква е тя?

– Една кошница с диви ягоди.

Чими трепна и се облиза.

– Ягоди, така ли?

– Аха.

– Диви?

– Диви.

– Цяла?

– Цяла.

– Какво цяла?

– Кошница. Ще ни дадат цяла кошница, напълнена с диви ягоди.

– Защо на вас? На мен!

– Добре де. На теб!

– И какво трябва да правя?

– Да се явиш.

– А ще трябва ли да тренирам? Така ли ще се явя, без тренировки?

– Какво ще тренираш, глупаче! Всяко животно, което смята, че

има дълго име, се явява и се състезава. Преброяват сричките на името и решават.

– Цяла кошница, викаш.

– Цяла.

– За името ми?

– Да.

– Не може. Само една кошница за толкова голямо име е малко. А, Лиско, мислиш ли, че е правилно?.. Представи си, само една – за толкова голямо и дълго име. Не може ли две?

– Невъзможно, Чими.

– Тогава довиждане.

– Довиждане – каза Лиско и се върна при приятелите си.

Димби, Домби и Мокси се заинтересуваха горещо от наградата, тя им се видя съблазнителна, но бяха изненадани от Лиско, заедно толкоз лесно бе обещал цялата кошница само на Чими.

– За какво да го водим? – извика Мокси. – Той ще яде ягодите, а ние само да си хабим краката да го водим!..

– Така си е – присъедини се към това и Димби. – Да отива сам да си блъска главата.

Домби, който още при споменаването за дивите ягоди, бе почнал да трепери, заяви, че жабокът е противно, проклето животно, което за нищо на света не заслужава да го водят и да му бутнат в устата цяла кошница. Той си призна, че му завивда – не за името, – и призова приятелите си да не отиват на никакъв конкурс.

– Освен ако! – забеляза Мокси.

– Освен какво? – запита Лиско.

– Освен ако поставите на мен това дълго име и ме закарате на конкурса.

Мълчание.

– Не – рече най-после Лиско. – Това е нечестно. Ние играем по правилата... Хайде да се окъпем. Ягодите ни се изплъзнаха.

– Този проклетник нямаше да ни даде нищо – рече Мокси. – Така че нищо не ни се е изплъзнало.

– Вярно, че не губим нищо – забеляза Домби. – Да се окъпем.

– Губим само приключението – каза Димби. – Но понеже и тъй, и тъй сме го загубили, да се окъпем.

Наскачаха във вира. „Пъстървите се увеличават – мислеше си Лиско. – Напълниха вира и от тях не остава място за къпане. В края на краищата има и други вирове. Когато и да питаш, ще ти каже, че се къпем в Резедавия вир откакто се помним, а пъстървите се раждат непрекъснато и го запълват, скоро от пъстърви няма да остане вода.“

Така си мислеше лисичето и тайно поглеждаше към брега, защото знаеше, че там не може да не се появи проклетият жабок Чими.

– Хайде! – извика нетърпеливо от брега Чими.

– Какво? – запита лениво Лиско и се гмурна.

Чими чакаше и потропваше нервно с крак по камъка. Най-после хитрецьт се показа. Чими отвори уста да каже това, каквото искаше да каже, но Лиско се гмурна повторно и изчезна от погледа му. Мокси, Димби и Домби се приближиха към камъка с жабока.

– Искам да разговарям с оня – настоя Чими.

– Какво има? – подаде се лисичето.

– Водете ме!

– Къде?

– На конкурса.

– На кой конкурс?

– Дето ще ми дадат кошницата.

– Не може.

– Защо? Аз съм съгласен.

– Но ние не сме съгласни.

– Защо не сте?

– Ще те заведем и ще спечелим конкурса, но само при едно условие.

– Какво е това проклето условие?

– Да ни дадеш по една ягода.

– Не! – извика жабокът. – Името си е мое и ягодите са мои!

– Тогава няма да те заведем никъде.

– Добре, на теб ще дам една.

– И на другите.

– Добре, и на Домби, който е приятел на Димби.

– И на Мокси ще дадеш.

– На него аз ще му дам едно голямо нищо. На него нищо няма да му дам.

– А пък аз съм ти умрял за ягодите! – извика Мокси.

– Добре, ще му дам половин ягода.

След като разговаряха още половин час, Чими отстъпи, обеща цяла ягода и за Мокси. Четиримата приятели излязоха от водата и тръгнаха. Трябваше да вървят дълго. Конкурсът щеше да се състои в Другата гора, на четири часа път.

Крачеха мълчаливо. Само Чими подскачаше насам-натам и повтаряше:

– Съсипахте ме!.. Обрахте ме!.. Мързеливци такива!.. Не могат да си спечелят с честен труд, а чакат да им дадат... по цяла ягода!.. Не ви е

срам!.. Чудите се как да ми отмъкнете ягодите...

Мислите на Лиско: „Хубаво е да се направи едно добро. Този проклет жабок си живее с това дълго име и изведнъж му се откриват възможности да го продаде за една кошница ягоди. Ще отидем, ще го изтърсим пред журито и ще предизвикаме възхищение. Ееее – ще кажат всички, – браво, това се казва име, браво, браво. И ще започнат да се мъчат, но никой няма да го произнесе правилно, докато не го научат наизуст. Заслужава си едно такова приключение. Освен другото, най-важното.“

Но какво беше най-важното, Лиско не спомена дори в мисълта си.

Мислите на Димби: „Все пак едно приключение. Вместо да седим в Нашата гора, ще се поразходим до Другата гора. Може би ще се посмеем.“

Домби: „Най-последно ще опитам вкуса на дивите ягоди!“

Мокси: „Това се казва приключение, без риск и страх. А накрая ще те почерпят и с ягода. По всяка вероятност няма нищо по-интересно от това, да извървиш четири часа път за една ягода. Представям си как ще ми я поднесат и как ще я изям. Ще се опитам да я изям за един час. Петнайсет минути ще я мириша и останалите минути ще я държа в устата си, докато се стопи. И най-важното, никакъв риск нито за живота, нито за нервите. Приключение за удоволствие, без каквито и да е примеси от страх.“

– Отмъкнаха ми наградата – мърмореше Чими. – Да не видят у някого награда, втурват се да му я изядат.

Жабокът преброи придружителите си:

– Много бе! Голяма компания се извъдихте! Четирима!.. Не мога да разбера как се намирате и как се търпите!.. Аз например съм винаги сам. Вие не сте компания, а стадо... Отмъкнахте ми цели четири ягоди.

Прекосиха всички познати полянки. Нашата гора се разреждаваше, а по едно време се разрези толкова много, че изчезна. Навлязоха в камениста местност, през която се провираше и лъкатушеше Нашата река, идваща от Резедавия вир.

Щом изчезна гората, Чими се почувствува изигран. Той спря и заяви, че няма да позволи да го измамат и няма да даде каквато и да е ягода дори на африканския крал. Никой не познаваше африканския крал, но все пак всички разбраха, че ягодите им се изплъзват. Лиско обяви петминутна почивка. Мокси заяви, че отива на конкурса единствено заради ягодата си и щом му отнемат тази микроскопична награда, не му остава нищо друго освен да се върне. Димби заяви, че Чими е ненормален, и апелира за незабавно връщане, защото, както е

тръгнало, ще последват още неприятности. Неочаквано за всички Домби го удари на молба.

– Чими – каза той, – аз се моля за първи път в живота си. Моля те, дай ми една ягода от твоята награда, защото където и да ида, винаги се оглеждам за диви ягоди и никога не намирам, но съм чувал, че други намират, макар и по други места.

– Не! – извика Чими и направи крачка назад.

Той направи крачка назад и падна в една дупчица. Дупката беше достатъчно голяма да го пропусне и достатъчно малка, за да го задържи.

– Не може да бъде! – изуми се Димби.

– Пак! – извика Мокси.

– Този проклетник пропада във всеки срещнат процеп и всеки варел! – засмя се Лиско.

– Просто е надарен да пропада – забеляза Домби.

– Голям кеф ми достави! – ухили се Мокси. – Заслужаваше си да дойдем дотук, за да го чуем отново да вряка за помощ.

Чими се раздиреше. Той ги обвини във всичко – и за падането в дупката, и в заговор да му отнемат ягодите, и в намерението да му откраднат името, за да го предложат като свое на конкурса.

Въпреки протестите на Мокси, Димби се наведе и измъкна проклетника от дупката. Чими се отърси и преброи за не знам кой път придружителите си.

– Много сте! – изкрещя той. – Не сте един и двама, а цяла глутница!.. Пукната ягода не давам! – Тръгнаха. – Разбрахте ли? Ако вървите заради ягодите ми, по-добре да се връщаме. Не мога да си раздавам ягодите навсякъде!..

– Добре – рече лисичето.

– Какво добре?

– Няма.

– Какво няма?

– Да ни дадеш... Просто ще те придружим. Поне ще ни позволиш ли да гледаме докато ядеш?

– Позволявам – съгласи се Чими. – Това е разумно предложение. Това ще ви бъде наградата – да ме гледате докато ям ягодите.

Учудени от това споразумение, другите продължаваха да вървят, просто защото бяха тръгнали. Искаха да видят какво ще стане на конкурса. Пък да си го кажем направо – да видят какво е това конкурс.

Минаха през скалистата местност и навлязоха в Другата гора. Край тях започнаха да минават животни с унили физиономии, вече пропадали на конкурса.

– Правят шашми! – осведоми ги един таралеж. – Ако нямаш човек в журито, край. Мен ме скъсаха още в първия кръг.

– Защо? – интересува се лисичето. – Как се казвате?

– Пътека.

– Какво?

– Ами така се казвам.

– Значи има и такива имена?

– Защо да няма?

– Добре, но на какво разчитате? Това име ми се струва късичко.

– Но пътеката е нещо дълго – рече таралежът. – Казвам ви, там се правят шашми. Трябва да имаш човек в журито, иначе – нищо.

Таралежът отмина, а Мокси веднага след това потъна в размисъл. Най-напред той наруга тези, които са го кръстили. Такава трагедия, да му прикачат почти най-краткото име на света: Мокси! Докато го започнеш, и свършва. Мокси! Още не си отворил уста и я затваряш. А какви имена има! Започваш и свършваш дълго след започването. И разказват за нещо. Сякаш ти казват приказка... Чимиджимичамиджومي! Прелест! Кажете, къде е справедливостта? Чимиджимичамиджومي! И хоп. Цяла кошница с ягоди!.. Няма справедливост. Такова малко животинче с такова голямо име, а такова голямо животно с такова малко име... Мокси!.. Пфу!.. Кошницата ми се изплъзна...

– Мокси, защо си тъжен? – запита лисичето.

– Защото ми се изплъзна!

– Какво да правим, Мокси, нямал си късмет.

– А можех. Ако имах по-предвидливи родители, можех да лапна цялата кошница и щях да дам не по една ягода като този никаквец, а по две!

– Е, тогава наистина трябва да се съжالياва, че нямаш дълго име.

– Така че нямате късмет! – заключи магарето. – Сега ще гледате как този проклетник лапа ягодите, да ви дойде акълът в главата!

Срещнаха една гугутка, която плачеше.

– Защо плачете?

– Проклинам родителите си. Ако ме бяха кръстили с по-голямо име...

– Щяхте да ядете ягоди, нали?

– Аха... А те ме кръстиха с такова малко име.

– Как се казвате?

– Птоломения.

– Завиждам ви – въздъхна Мокси. – Аз се казвам Мокси.

– Божичко, че как живеете с такова късо име! Че то не може да се живее с такова късо име. Че то, докато го започнеш, и свършва. Дори

не се забелязва. С такова име не можеш да се справиш в някоя по-голяма тълпа. Ако наблизко няма много животни, както и да е, но в навалищата? Какво ще правиш с такова малко име в навалищата?

– Не бъркайте в раната ми! – извика Мокси. – Съзнах го и без вас.

– Че тогава къде отивате? Мен ме скъсаха с такова голямо име...

– А, моята е загубена, но водим този проклетник.

– Жабока ли?

– Аха.

– Как се казва?

– Как се казваш бе, проклетнико? Не мога да ти запомня името.

– Чимиджимичамиджومي! – наду се Чими.

– Това е име! – възхити се Птоломения. – Просто ви съглеждам как ядете ягодите!

– Много ли са? – наду се още повече Чими.

– Не съм виждала по-голяма кошница в живота си. Голяма... колкото... колкото...

– Около колко голяма? – запита нетърпеливо Чими.

– Колкото един варел.

– Какъв варел?

– Метален... Не сте ли виждали там, на една поляна, в онази гора, стои изправен, с дупката нагоре.

– Знам го – смотолеви Чими.

– Падал е в него – обади се Лиско.

– Че как може да е падал. В този варел изобщо не може да се падне.

– Но той е падал.

Гугутката изгледа Чими от главата до петите и отлетя учудено.

– Два пъти! – извика след нея Мокси.

– Два пъти, но ще ям ягоди, а ти, дете не си падал нито веднъж, ще гледаш отстрани.

– Виж, това, дете го каза, е вярно – съгласи се Мокси и отново се почувствува тъжен.

Кошницата беше много голяма. Изплетена от жилави лешникови вейки, продълговата като корито и висока като ваза, тя стоеше на масата. От дръжката ѝ надолу като мустаци се разклоняваха две бели панделки със златни надписи. На едната пишеше:

КОНКУРС ЗА НАЙ-ДЪЛГОТО ИМЕ

А на другата:

ГОЛЯМАТА НАГРАДА

Дивите ягоди бяха кървавочервени, обсипани с тъмни или светли точки. Ягодите се издигаха високо над кошницата, което означаваше, че тя е препълнена.

Друго нищо не виждаха Лиско, Димби, Домби, Мокси и Чими. Те гледаха само кървавочервения блясък с точиците и не виждаха нито журието, насядало край масата, нито щъркела, застанал пред масата. Новопристигналите не можеха да свалят погледите си от рубиненочервения блясък на горските плодове. Като ги наблюдаваше, Домби заплака. Заплака мълчаливо, героично, само със сълзи. Там, върху масата, в красивата кошница стоеше мечтата му. Има деца, които мечтаят за пътешествия, други мечтаят за автомобили и за междупланетни ракети. Домби мечтаеше да намери някъде диви ягоди. Ето ти ги! Стоят си в кошницата, може би пет хиляди на брой. Или пък много повече, защото Домби още не знаеше какво е това пет хиляди.

– Какво има?

Лиско нямаше кой знае какво отношение към дивите ягоди, той беше ял няколко пъти, без да си спомня къде, а може би пък да не е ял, но в момента си мислеше, че това не е по-важно от другото – ето, доведе ги пред ягодовата планина, която след малко ще бъде тяхна.

– Господа, какво има?

„Блазе му на Чими – мислеше си Димби. – След малко ще изтрака името си да го чуят и ще получи цялата тази планина от сокове, събрала сладостта на гората и слънцето. Вътре има може би един милион витамини.“

– Кажете какво ви води насам?.. Защо мълчите?

„Витамините не ме интересуват – мислеше си в туй време Чими. – Нито овощната захар. Нито солите и целулозите. Мен ме интересува да лапам и да ми става сладко на стомаха. А наоколо всички да ми завиждат...“

– Ще говорите ли най-после?.. Тук е конкурс. Ние сме жури...

„Това нищо и никакво проклетниче, дето не е допринесло нищо, след малко ще бъде най-богатото същество на света, не защото заслужава и не защото се е трудило, нито пък има някакви способности – мислеше си Мокси, – а само заради туй, че родителите му...“

– Вие стоите пред журието на конкурса за най-дългото име!

„... са му лепнали най-дългото име, което още не мога да изрека на глас, а само наум“ – продължаваше да си мисли Мокси.

– Чувате ли? – изправи се председателят на журито. – Аз съм председателят на журито и питам какво желаете.

Новодошлите едва сега видяха останалите подробности на конкурса: журито край масата и щъркелът пред масата, а встрани, назад и навсякъде – тълпи от любопитни в очакване да се обяви крайният резултат.

– Извинете, господин председателю! – Лиско се поклони. – Занемяхме пред Голямата награда.

– Как ви се вижда? – усмихна се председателят на журито.

– Изумително!

– Откъде идвате?

– От Нашата гора.

– Какво ви води насам?

– Чухме, че има конкурс.

– О! – Председателят на журито погледна доволно членовете на журито и поглади мустаци. – Значи новината е достигнала чак до Вашата гора?

– Да... Дошли сме да вземем наградата.

Председателят и членовете на журито се засмяха. Засмя се и публиката. Само щъркелът се намръщи. Жабокът Чими направи две крачки встрани и се скри зад Мокси. Като погледна от прикритието си, Чими с удоволствие разбра, че не вижда дори част от щъркела.

– Колкото и да ви се вижда смешно – продължи лисичето, – вашата награда ще отиде в Нашата гора. Нали, Чими? – Лиско потърси жабока с очи, но не го откри. – А!.. Къде е Чими! Чими, къде си?

– Ето го! – рече Мокси и изтика жабока напред.

Най-проклетият от всички проклети застана скромно пред журито с наведена глава.

– Ей, че се преструва! – прошепна Димби. – Голям артист!

– Изумява ме! – прошепна Домби. – Изведнъж стана по-нисък от тревата.

Членовете на журито се надигнаха.

– Къде го?

– Кое бе, кое?

– Какво ни показват?

– Това ви показвам! – извика лисичето. – Ето го!

– Кое, кое?

– Това тук! Жабокът Чими!

Зрителите се надигаха на пръсти и подскачаха. Всички се закискаха. Само щъркелът ставаше все по-мрачен и по-мрачен.

– Е? – запита председателят на журито, като подкани членовете да седнат.

– Нищо – отвърна Лиско.

– Добре де, видяхме – рече председателят. – Какво искате? Защо ни го показвате?

– По-добре му дайте наградата направо, защото, ако чуете името му, ще подскочите!.. А бе, господин председателю, толкоз ли не разбирате, довели сме този проклетник да ви отмъкнем наградата и да си я изамкаме!

– Не! – изкрещя Чими. – Ще си я изамкам сам!

– Какво? – обади се най-послед щъркелът.

– Говорете с него. – Чими посочи Лиско и отново се сви, сякаш изчезна.

– Кажете какво имате да кажете на журито – подкани го щъркелът. – Аз съм неутрален. Аз съм само един обикновен печеливш. Току-що спечелих Голямата награда.

– С какво? – подскочи Лиско. – Може би с клюна си. Извинете, може да сте расли на клюн, но не сте расъл на име. А този проклетник не е расъл на клюн, но е расъл на име. Когато се обявяват конкурси за дълъг клюн, ще печелите вие, но всички конкурси за дълги имена ще печели Чими.

Зрителите зашумяха. Председателят удари с лапа по масата.

– Да се разберем! – извика той. – И да разберем какво има да правим. Вече сме в края на последния тур. Както знаете, всички кандидати за наградата пропаднаха и остана само щъркелът, който след малко ще получи кошницата с ягоди... Добре, но изведнъж се явяват нови претенденти, които наистина имат право да участвуват... Извинете, вие, лисичето... Как се казвате?

– Аз ли?

– Вие.

– Ама вие наистина ли не ме познавате, или се правите, че не ме познавате?

– Защо? Кой си?

– Лиско!

Смехът изригна отново, този път по-силно отвсякога. За малко да се усмихне и щъркелът.

– Тихо! – тупна по масата председателят. – И смятате с това име да вземете наградата? – Изведнъж той посочи Домби: – А вие?

– Какво аз?

– Как се казвате?

– Домби.

Смях.

– А вие?

– Аз съм Димби.

Е, стана извънредно весело и шумно.

– А вие?

– Аз съм Момомомомомомомокси!

Шумът стихна, всички погледи се струпаха върху гърба на магарето.

– Така ли се казвате? – запита тихо председателят.

– Горедолу – отвърна Мокси.

Членовете на журито събраха главите си, после ги върнаха по местата им.

– И все пак губите – каза председателят. – Единайсет срички. А щъркелът извади име с четиринайсет срички!

– Какво? – едва не подскочи Мокси. – Това е невъзможно! Не може такава име. Няма как да си го носи. И непрекъснато ще се заплита в него.

– Да, но засега това е най-дългото име на конкурса – достатъчно да му донесе Голямата награда.

– Добре де, кажете да го чуем това име! – извика Мокси.

– Кажете си името – обърна се председателят към щъркела.

Щъркелът погледна с презрение новопристигналите и изтрака името си:

– Щъркелшарендългокракязатракайтрататрак!

– Как, как?

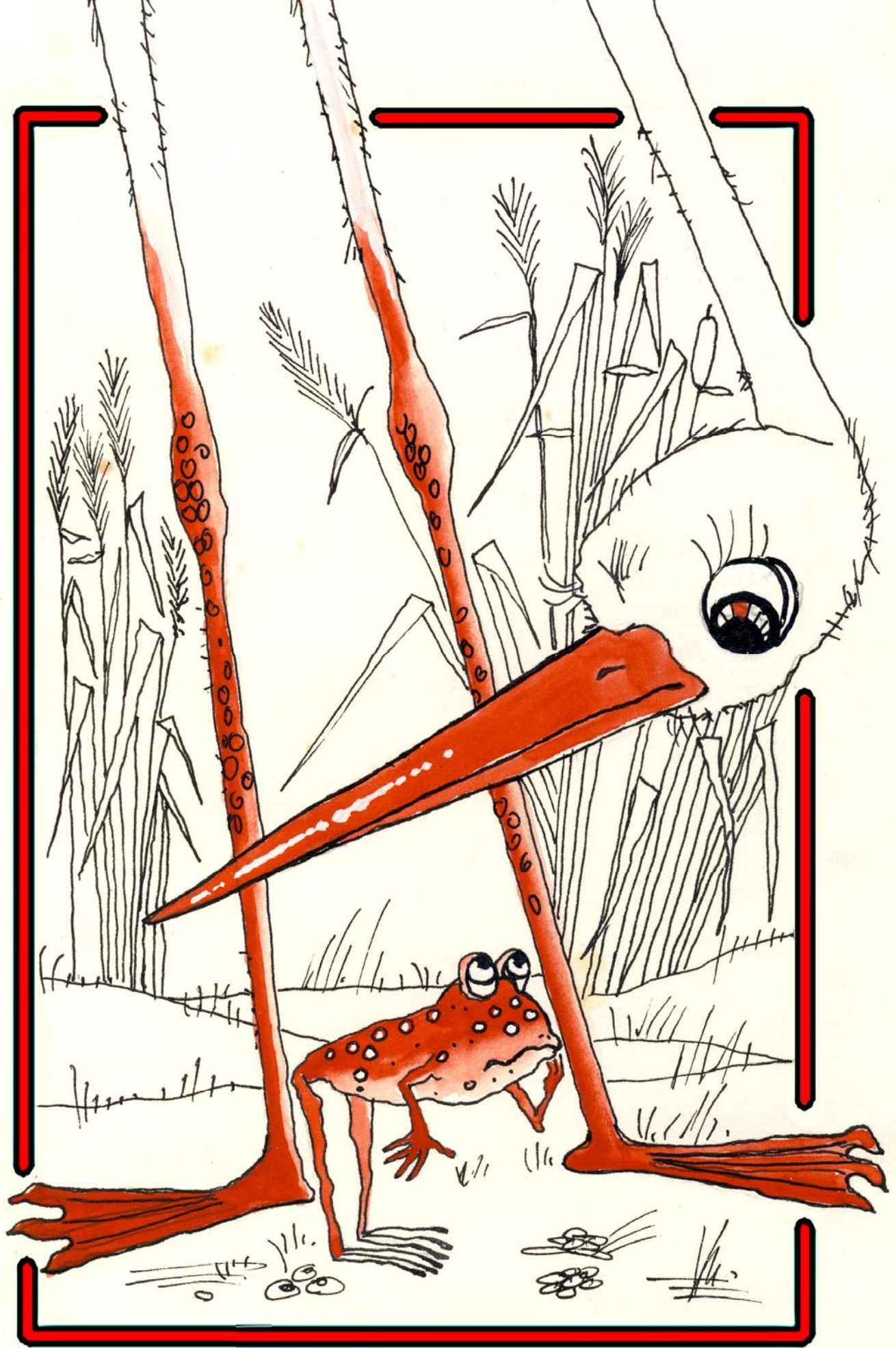
Тълпата, която вече знаеше името наизуст, извика вместо щъркела:

– Щъркелшарендългокракязатракайтрататрак!

Докато щъркелът гледеше победоносно, а тълпата ликуваше, Лиско си мислеше за измамата. „Името е наистина дълго, мислеше си той. По-дълго от това – здраве. Но това име е съставено от няколко думи и не е никакво име, а измама. Наистина хубаво име, голямо, откъдето и да го погледнеш, прави впечатление, забавлява и слуха, но представлява една измислица, лъжа, измама... Конкурсите не бива да се печелят с измами. Скромният проклет жабок се явява с чиста съвест и с истинското си име. На него по право се пада наградата, а щъркелът е измамник и трябва да си получи заслуженото.“

– Какво ще кажете? – запита председателят. – Имате ли да добавите нещо?

– Хубаво име – обади се Лиско. – Забавно име, не е лошо... Но ми се вижда късичко.

– Какво? – журито се изправи на крака.
– Седнете, господа! – Лиско ги покани с жест. – Успокойте се. Тук е конкурс, а вие като жури трябва да изслушате двете страни... Чими, излез напред!.. Тук, тук!.. Застани до този с голямото име.
Чими продължаваше да се тегли настрана, но лисичето го избута до десния крак на щъркела. Проклетият жабок трепереше.
Щъркелът го гледаше отвисоко. Червеният му клюн пронизваше пространството като копие.
– Ти ли? – прошепна щъркелът.
– Ми кво да правя – прошепна с трепет жабокът. – Те ме докараха.
– Ти си буквално луд!
– Защо?
– Не знам, така ми се струва.
– Колкото и да плашите жабока – извика Лиско, – името му не можете да уплашите!
– Че кой ви казва, че го плаша?
– Разбира се от само себе си.
– Не съм го плашил... Жабок, плашил ли съм те?
– Не – отвърна Чими.
– Видяхте ли? – повиши глас щъркелът. – Жабокът си призна, че не го плаша, а този тук казва, че го плаша...
– На мен ми се стори, че го плашите – рече Лиско.
– Не го плаша... Господа, тук ме обвиняват, че плаша!.. Жабок, заплаших ли те?
– Не.
– А този твърди, че те заплашвам, а аз от къде на къде ще те заплашвам. Какъв си ми, че да те заплашвам?.. Кажи още веднъж на журито, заплашвам ли те?
– Не.
– А този тук какво бърбре, че те за...
Председателят на журито удари няколко пъти по масата.
Пълна тишина.
– Добре – каза той, – тук чухте едно име с четиринайсет срички. Да чуем и името на жабока.
– Ще го чуете! – извика Лиско. – Чимиджимибърмбърдръмбър-чамиджомичамбълчъмбъл!
– Какво?
Журито подскочи.
– Как, как?
– Чимиджимибърмбърдръмбърчамиджомичамбълчъмбъл! –

повтори спокойно лисичето.

Публиката започна да ръкопляска. Журито седна и събра главите си. Тишина. Щъркелът гледеше отвисоко и злобно. Димби, Домби и Мокси гледаха своя Лиско. Лиско се приближи до Чими и го погали.

– Не ме пипай! – извика внезапно Чими. – Какво ме пипаш?.. Пречиш ми да гледам господин щъркела.

Димби погледна часовника си. Времето течеше, а главите все още бяха събрани накуп. Домби заплака безшумно, защото съгледа ягодите: червени, блестящи, напръскани с точки. Ароматът им излизаше като струйка от масата и влизаше право в носа му.

А Мокси си мислеше: „Голям приятел имам, велик, готов да те измъкне от всяко трудно положение. И как го измисли това име, а?“

Председателят се изправи.

– Предложеното име и записано от секретаря. Прочетохме сричките. Шестнайсет. С две повече от тези на щъркела... Само че... – Публиката ръкопляскаше. – Тихо!.. Тишина!.. Трябва да съобщя нещо важно!.. Само че и аз, и журито се съмняваме в неговата автентичност... Жабок, знаете ли си името?

– Да.

– Понеже тук се съмняваме, кажете го.

Лиско, Димби, Домби и Мокси примряха и се приготвиха да бягат.

– Чимиджимибръмбърдръмбърчамиджомичамбълчъмбъл!

Публиката ръкопляскаше. Председателят погледна секретаря, който следеше сричките по написаното в книгата. Секретарят поклати утвърдително глава.

– Правилно! – рече председателят. – Няма как, ще трябва да им дадем наградата.

– Момент – заговори щъркелът. – Другите знаят ли името на приятеля си?

– Той не ни е приятел! – извика Мокси. – Напротив, мразя го, та не мога да го гледам!

– Въпреки туй – рече щъркелът. – Вие например?

– Какво? – запита Димби, защото бяха посочили него.

– Можете ли?

– Какво да мога?

– Да го изговорите.

– Чимиджимибръмбърдръмбърчамиджомичамбълчъмбъл! – изплю Димби.

„Ох!.. – Лиско си отдыхна. – Димби е славен. Браво!“

– А вие? – извика щъркелът.

– Чимиджимибрѐмбѐрдрѐмбѐрчамиджомичамбѐлчѐмбѐл! –
изплю името Домби.

„Браво, Домби!“ – Лиско беше щастлив до оня момент, в който видя как щъркелът се обръща към Мокси. Мокси в това време гледаше разсеяно надясно, където всъщност нямаше нищо, но това нищо в момента беше много важно.

– А вие?

„Понякога, мислеше си Мокси, не можеш да разбереш в какво се състои нищото.“

– На вас говоря!

„Ставало е въпрос и друг път, разговаряли са с лисичето за това, което се нарича нищо, и защо понякога това нищо привлича вниманието на околните и заслужава ли...“

– Чувате ли? На вас говоря!.. Не се правете на ударен!

– На мен ли говорите?

– Да.

– Защо?

– Знаете ли как се казва този жабок?.. Този, дето е до мен, почти под мен...

– Ми тук ме поставиха – оправдаваше се Чими.

– А?.. Знаете ли името му?

– Разбира се – отвърна колкото може по-учтиво Мокси.

– Кажете го.

– Смятате ли, че е необходимо?

– Да.

– Чимиджимибрѐмбѐрдрѐмбѐрчамиджомичамбѐлчѐмбѐл!

Щъркелът подскочи нервно и ядосано отлетя, но не към топлите страни. Публиката ликуваше. Рѐкопляскаше и се мъчеше да произнесе името. После се втурна, вдигна жабока и го понесе. Всички викаха и го носеха пред масата на журито. От висотата на победата си Чими не забравяше да гледа към кошницата. По едно време някой подкани да го заподхвърлят. И го подхвърлиха. Отгоре, почти от небето, Чими видя червените ягоди. Падна в ръцете на тѐлпата, която го подхвърли отново. И отново. Като се нахвърляна жабоци, тѐлпата го постави на тревата и се оттегли настрана, за да изгледа най-тържественния момент.

Председателят на журито се изправи, опита се да вдигне кошницата, но не можа и повика подпредседателя. Двамата успяха. Те трѐгнаха с кошницата към Чими. Когато я поставиха пред него, жабокът сякаш изчезна и трябваше да го търсят, за да му кажат речта си. В речта се разказваше за това, че късите имена са израз на мързел. Те са измислени от мързеливците. А дългите имена са израз на борбата

против мързела. Искаш ли да докажеш, че не те мързи, изговаряй цялото име на приятеля си. Например, ако той се казва Александър, кажи му Александър, а не Сашо, нарича ли се Прометей, назови го Прометей, а не Проми. Затова и наградата за най-дългото име от Първия междугорски конкурс и фестивал за най-дългото име е толкова голяма. Тя се връчва на жабока Чимиджимибръмбърдръмбърчамиджомичамбълчъмбъл, за да си изяде ягодите със здраве.

Ура, хор и оркестър.

Поздравления, оркестър, танци.

Танци, разотиване, стихване на шума, още танци, още разотиване, журито отдавна го няма, още разотиване, още по-пълна тишина...

Абсолютна тишина. Всичко си е отишло. Само измачканата трева показва, че тук се е състояло тържество.

Кошницата.

Жабокът Чимиджимибръмбърдръмбърчамиджомичамбълчъмбъл, или можем вече спокойно да съкратим името на Чимиджими-чамиджоми, стои до кошницата и поглежда червените ягоди. Настрана от него, но не кой знае колко настрана, стоят Лиско, Мокси, Димби и Домби.

Лиско погледна приятелите си. Те също го погледнаха. Знаеха, че се готви да каже нещо, но какво? Можеш ли да разбереш какво ще каже в следващия миг лисичето?

– Хубаво приключение си направихме – рече Лиско. – Дори успяхме да го напълним с напрежение. Не сте ли съгласни, че имаше и напрежение?

– Съгласни сме.

– А по едно време напрежението се превърна в нещо като страх. Не сте ли съгласни, че по едно време се готвехме да драснем?

– Съгласни сме.

– И то как! – допълни Мокси. – Но за първи път щях да избягам не само от страх.

– Аз също почувствувах срам – рече Димби.

– И аз се засрамах доста – рече Домби. – за първи път бяхме принудени да лъжем.

– Точно така! – съгласи се Лиско. – Това приключение ще остане забележително с факта, че беше придружено с измама, ние за първи път трябваше да си послужим с лъжа. Но пък като си представим с каква измама си беше послужил щъркелът, да лапне наградата, всички сме оправдани. Как не го е срам, да събере няколко думи, за да си направи

име. Не беше име, а изречение: Щъркел шарен дългокрак, я затракай, трака-трак!.. Име със запетай... По-точно, това е част от стихотворение.

– Да – допълни Димби, – от поета Чичо Стоян.

– Точно така – съгласи се лисичето. – Затова бяхме принудени да излъжем.

– Мòре! За такава кошница не само ще излъжа, но и ще добавя още нещо – рече магарето.

– И все пак – продължи Лиско – още не мога да разбера едно – как успяхте да запомните измисленото от мен име. Та вие не знаехте дори старото име на жабока.

– Ние и сега не го знаем – съгласи се Мокси.

– Това се питам, как успяхте да кажете измисленото, цялото, без грешка...

– А бе, Лиско, толкоз ли не се сещаш?

– Не, Мокси. Не мога да си го обясня и цял живот ще се чудя.

– Лично аз – рече Мокси – при вида на кошницата с ягоди бих повторил наизуст не само името на жабока, но и библията... Вижте, това са поне два кубика ягоди.

Приятелите отправиха взор към кошницата.

– Не! – изкрещя Чими.

Тишина.

– Неее! – изкрещя повторно Чими.

Мълчание.

– Всичко е мое!.. Това си е моята награда!.. Махайте се!.. Какво гледате!.. Махайте се! Защото ме дразните!..

Приятелите се спогледаха. Домби плачеше безшумно. Мокси въздъхна. Димби се окашля.

– Добре, Чими – рече лисичето. – Ще се махнем. Ще застанем там.

– Къде там?

– Е там, на двайсет метра.

– Защо?

– Така.

– Искам да се махнете!

– Ще стоим и ще гледаме.

– Какво ще гледате?

– Ядене на ягоди.

– Не искам!

– Диви ягоди.

– Искам да се метлосате! Искам сам!

– Червени ягоди! – рече спокойно лисичето. – Само ще стоим и ще гледаме. Все едно, че гледаме хубава пиеса... Хайде, момчета! Да се отдалечим. Да видим как нашият жабок Чимиджимичамиджоми сладко ще изяде ягодите...

– Ще си изям наградата!

– Да де, наградата, която спечели.

– Да ви няма, проклетници!

Мокси ритна земята и тръгна. Димби изруга. Домби зараида, сълзите се стичаха по лицето му. Лиско преглътна и поведе бандата си. Когато се отдалечиха на двайсет метра, приятелите се обърнаха и повече нищо не можеше да ги отмести от местата им.

Оттам се виждаше цялата кошница. Някъде в подножието на ягодовата преспа стоеше Чими. Жабокът подскочи върху ръба на кошницата. Изправи се. Огледа плодовете. После се наведе и изгълта първата ягода. Тя беше много червена и странно заоблена – нито продълговата, нито съвсем като топче, а нещо средно. Чими се наведе и изгълта втората ягода. Тя беше по-заоблена отдолу, отколкото отгоре, но много по-червена от първата, придружена от тъмни целулозни зрънца. Целулозните зрънца на първата ягода бяха по-светли, но някак си по-тъжни, а тези, макар и по-тъмни, но някак си по-спокойни или пък така изглеждаха, защото от двайсет метра разстояние всяка точица, по-тъмна или по-светла, може да излъже окото не само поради далечината, но и от гледната точка, от която я гледаш.

Чими изяде третата ягода.

Отдолу тази ягода имаше светло петънце. Там слънцето не бе навлязло достатъчно и мястото розовееше като зора, която се готви да изхвъркне от хоризонта, но нещо все още я забавя, нещо като колебание, макар че никоя зора не бива да се колебае, защото и да се колебаеш, и да не се колебаеш, ще трябва да се появиш. Всяка сутрин в определеното време зората се появява и пуква, прас!.. За да се роди денят.

Чими изяде четвъртата ягода. Тя беше леко закривена. Закривените ягоди се получават поради някое препятствие, да речем клонче, камъче или каквото и да е друго, изпречило се по пътя на порастването и зреенето. Тези препятствия се изпречват. Така ѝ се струва на ягодата – че ѝ се изпречват, – а всъщност те не ѝ се изпречват, защото са си винаги там, а ягодата се е изпречила с растежа си пред тях и понеже ягодата е по-мека, а онези предмети по-твърди, ягодата е принудена да се огъне тук-там и се оформя като крива ягода. Понякога тези ягоди стават по-сладки от закръглените ягоди, понеже се стараят да натрупат повече сладост, да подлъжат някого да изяде и тях, а той, след като изяде и тях, да си каже: „Брей, че сладка крива ягода, по-сладка от другите“ и да налита на кривите ягоди.

Чими изяде... Не. Още не... Чими преглътна, огледа се и започна да яде петата ягода. Тя беше доста голяма и Чими я изяде на два пъти, като втората половина изяде по-бавно от първата. Тази ягода не му се видя по-сладка от другите и докато я изяждаше, Чими си мислеше: „Брей, тази ягода уж е по-голяма, а сладостта ѝ не отговаря на ръста.“ Затова Чими този път посегна към...

...шестата ягода, която беше нещо средно между голяма и малка. Цветът на тази ягода беше силно червен, наситен, ако те поръсят с такъв сок, ще те изцапат, но само с едно облизване или измиване петното изчезва, освен ако е по дрехата. Тогава петното може да ти остане завинаги, или пък поне докато износиш дрехата, и после, като облечеш нови дрехи, ще знаеш, че зрели диви ягоди се консумират внимателно, понеже цапат.

Чими започна да яде седмата ягода. Той хапна малко от нея и едва тогава съгледа наблюдателите. Обърна им гръб. Но щом я изяде, извърна глава към тях.

– Хей!

Никой не му отвърна.

– Хей, вие там, от пасмината!

Никой не помръдна. Освен Домби. Но Лиско го върна.

– Защо не се обаждате бе, глупаци?.. Махнете се. Не искам да ме гледате.

Четиримата мълчаха.

Осмата ягода правеше впечатление със своята раздвоеност. Наистина страшно раздвоена, образувана от две залепени ягоди. Жабокът изяде тези сиамски близнаци, преглътна тежко и въздъхна. „Закъде бързам – запитва се той. – Гони ли ме някой? Или съм на състезание по ядене. Просто си правя удоволствието. – Той се отпусна върху ръба на кошницата, но тъй като там не му се стори много удобно, Чими се отпусна върху тревата. Излегна се и се загледа в огромната червена преспа. – Това всичко е мое!.. И този надут корем е мой!.. Чими, ти си луд, защо лягаш, когато имаш такива хубави ягоди на разположение?“

Чими се изправи и скочи към ръба на кошницата, но тупна обратно на тревата. А!.. Чими, какво става?.. Жабокът се засили, скочи и този път увисна на ръба. Много усилия му струваше, но успя да се прехвърли в кошницата.

Деветата ягода беше малка, но много ароматична. Домби преглътна отдалеч. Чими си отхапа от нея и я вкуси, но, изглежда, не изпита удоволствие. Домби искаше да извика. Според него тъкмо тази ягода беше най-хубавата. Той никога не беше ял диви ягоди, но беше чувал, че тези дребни ароматични ягоди са най-ценни. А Чими се двоумеше.

– Виж го бе, вижте го! – проплака Домби. – Лиско, виж, не иска да лапне най-интересната!.. Ще се пукна от мъка!

– Спокойно! – прошепна лисичето. – Запазете пълно спокойствие.

– Докога?

– Не знам.

– Предлагам да го нападнем и да изядем ягодите!

– Това няма да стане – рече Лиско. – Наградата си е негова.

– Ето!.. Казах ли ви?.. Остави най-сладката ягода!

Чими погледна тумбака си и се изгърколи върху тревата.

Падна по лице, но не можа да намери сили да се обърне, остана си така, като похлупен.

– И сега? – запитва Домби.

– Нищо – отвърна Лиско.

– Така ли ще чакаме?

– Няма как.

– Но той заспа.

– Не се знае.

Домби изтича до жабока и го погледна отблизо, а после вдигна очи към червената, поръсена с целулозни зрънца пряспа.

– Той спи!
– Лъжеш! – отвърна вяло Чими. – Назад!.. Къде се навираш в наградата ми?

Домби се върна при приятелите си.

– Не спи – каза той.

Мълчание.

– Така ли ще чакаме? – запита повторно Домби.

– Само така.

– Сега не може да не спи.

– Не спя – чува гласа на Чими. – Махнете се!..

Мълчание. Димби погледна часовника си. Времето течеше.

Чими лежеше неподвижно. Когато най-малко очакваха, той надигна глава и погледна прясната, поръсена със слънчеви целулозни точки... „И цялото това нещо е мое! – каза си Чими. – Всичко това, дето се издига, е мое... Спечелих си го с името... А сега цялото нещо си стои така и аз като последен глупак се въргалям долу... без да ям... когато туй червено и вкусно... бъррр... нещо е мое...“

Жабокът дори и не стори опит да скочи. Той бавно и примирено започна да се катери по кошницата. Падна два пъти, но все пак успя да се докопа до ръба и оттам се прехвърли, тупна по гръб върху ягодите. Ами сега? Ягодите бяха приятни и на пипане. Чими ги пипаше с гърба

си и му се струваха доста приятни. Но за пипане... „А бе аз само ще ги пипам ли? Ягодите не са за пипане, особено за гърба, ами за ядене.“ Жабокът успя най-после да се обърне с лице към тях. Но в усилието си събори една ягода на тревата и тръгна към нея да си я върне. Криволяво успя да се спусне по стената на кошницата. Намери ягодата, нарами си я и тръгна да си я връща при другите ягоди. Тя пък да се случи може би най-голямата и му отне бая труд да я докара до кошницата. Сега оставаше да я покачи горе и готово. Но как? Струваше му се, че вече не може да покачи дори себе си. Все пак тръгна. Хвана се за стената на кошницата, но падна ягодата, взе ягодата, но разбра, че няма излишни крака да докопа стената... пада, става, на няколко пъти догонва изтърколилата се ягода, докато накрая разбра, че при това положение, както се е надумкал, няма възможност да върне ягодата в кошницата.

– Ей, вие там, от пасмината! – извика той.

– Какво? – запита Лиско.

– Какво зяпате? Защо не помагате?

Домби тръгна, но Лиско го върна.

– Не виждате ли, че не мога да си върна ягодата в кошницата. Тя взе, че падна, и сега не мога да си я върна горе при другите... Глупаци, умряхте ли? Защо не говорите?

Мълчание.

– Ахааа! – извика Чими. – Сетих се!.. Вместо да я нося, ще я изям.

Преглъщаше и ядеше. Най-после след половин час бе успял да изяде само половината от плода. Другата половина лежеше до него. Или по-скоро Чими лежеше до другата половина. И така, да се разберем – Чими си беше цял, и то много цял, по-цял, отколкото беше по-рано, но ягодата беше наполовина. С това изядените от Чими ягоди бяха станали девет и половина...

– Хайде! – извика Лиско. – Настъпи нашият момент.

– Така ли?

– Да, Мокси!.. Когато не искахте да тръгвате за конкурса, имах предвид точно това, което стана.

– Не искахме, защото този глупак даваше само по една ягода.

– А сега?

– Сега ще му ги вземем всичките! – каза Домби и преглътна, а по очите му се появиха сълзи.

– И това не – отвърна Лиско.

– Какво? – учуди се Мокси. – Сега няма ли да му ги излапаме всичките?

– Ако ги даде – смигна Лиско. – Хайде след мен!

Лиско се приближи до Чими и приседна на тревата. Останалите се подвоумиха и също седнаха. Мълчание. Чими дишаше тежко. Той отвори едно око и разгледа тези, които го бяха наобиколили. Мълчание.

– Глупаци, какво се насъбрахте?

– Дойдохме да ти честитим наградата.

– Бъррр! – Чими тръсна глава с отвращение.

– Да ти пожелаем приятни ягоди.

– Бъррррр!.. Не ми говорете за ягоди! Ако някой тук спомене още веднъж думата ягода, ще си изпати!..

– Ти май не можеш сам... Ако искаш, да взимаме от кошницата и да ти подаваме в устата.

Чими запуши ушите си и помоли да не му се говори за каквото и да е ядене, а особено за ядене на ягоди.

Тогава Лиско се принуди да каже, че той и неговите приятели нямат повече работа тук. Чими отвърна, че не задържа никого. Лиско заяви, че си тръгва. И си тръгнаха.

– Стоп! – извика Чими, който продължаваше да лежи на земята.

– Какво? – запита Лиско и спря.

– Махнете тази кошница оттук!

– Защо?

– Да не я виждам! Хвърлете я някъде, затрийте я. Като се събудя, очите ми да не видят онези неща.

– Не – отвърна лисичето.

– Моля ви се!

– Не, ние си тръгваме.

– Моля ти се, Лиско. Ако искаш да те уважавам, махни тези проклети неща оттук, защото, като се събудя, ще полудея... Ако искате, изяжте всичките онези неща.

– Уха! – извика Лиско. – Да не сме луди!

– Все още никой не ни е изпил ума – рече Димби.

– Да не сме ненормални – обади се Домби и преглътна.

– За нищо на света! – рече Мокси. – Да вземем да преядем и да умрем като теб. Ти, Чими, да не мислиш, че си жив?..

– Жив съм! – извика Чими.

– Ами!.. Така ти се струва. Мислиш си. А ние отдавна знаем, че не си.

– Кккакво нне съм?

– Ти не си жив отдавна, но не ти казахме, за да не те натъжаваме, защото знаем колко мъчно му става на човек, като му

кажат, че вече не е жив.

– Но аз съм жив. Кажете, че съм жив... Лиско, нали съм жив?

– Ох! – въздъхна лисичето. – Да не говорим по този въпрос. Неудобно е... Хайде, Чими, довиждане.

– Махнете кошницата, проклетници!

– Добре де! – ядоса се Лиско. – Ще я махнем!.. Ама ха! Не стига, че ни докара тук да му печелим конкурсите, ами ще ни кара сега да му махаме и кошницата. Няма ли да ни накараш да ти изядем и ягодите отгоре?..

Нищо. Мълчание. Чими може би спеше.

– Хайде! – рече тихо лисичето. – Грабвайте кошницата и зад онези дървета, защото ми се ядат ягоди, та три не виждам! Всички се спуснаха и грабнаха кошницата. Тръгнаха. Провряха се през дърветата, излязоха на една полянка.

– Тук! – предложи трескаво Домби.

– Не – отвърна лисичето. – Носете нататък.

– Защо бе, Лиско? – запита Мокси. – Тук е много хубава полянка, тъкмо за ядене на диви ягоди.

– Ако ги ядем тук, няма да ни стигнат – рече лисичето. – Носете нататък.

Хукнаха през дърветата и излязоха на друга полянка.

– Тук? – запита трескаво Домби.

– Не!

– Защо бе, Лиско? – помоли се Мокси. – Тази полянка ми се струва дори специално място за ядене на диви ягоди.

– Трябва да отидем на третата полянка.

– Защо бе, Лиско – намеси се най-после и Димби. – Какви ги говориш?

– Защото, ако ги ядем тук, няма да ни стигнат, а там ще си хапнем идеално. Ще има за всички по много.

Щом спряха на третата полянка, те оставиха кошницата на земята и Мокси изрева от радост.

– Не ви искам нито кошниците, нито ягодите! – извика той. – Яжте си и ягодите, и кошниците!

Димби и Домби погледнаха и какво да видят – цялата полянка осеяна с изящни магарешки тръни. Тръни като камбанарии. Някои дори приличаха на рози, толкова бяха красиви и сочни. Мокси се втурна срещу тях и изчезна, заобиколен от хиляди стръкове.

– При това положение – усмихна се Лиско – ягодите ще стигнат на трима ни. Добре, че се сетих да разпитам местните жители, които ми казаха къде се намират най-хубавите тръни.

Кошницата с червената пряспа, поръсена с целулозни точки, стоеше пред тях.

– Сега? – запита Домби и потрепера.

– Започваме! – каза Лиско.

Когато изядоха последната ягода, тримата се погледнаха враждебно и тупнаха на земята. Мокси се приближи до тях, погледна издутите им тумбаци и заяви:

– Липса на тренинг.

Като каза това, Мокси падна до тях.

Нали си спомняте какво казахме? Ние бяхме казали, че Мокси изчезна и потъна в гора от тръни. Да, ама вече няма гора. Нищо няма. Гола поляна. Всичко бе изплюскано от този, който имаше тренинг.

